

Vianoce: Zázrak Slova. Cyril A. Hromník

In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum.

Na počiatku bolo **Slovo** a **Slovo bolo u Boha** a **to Slovo bolo Boh**.

Ono bolo na počiatku u Boha.

Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo.

V ňom bol život a život bol svetlom ľudí.

A svetlo vo tmách svieti, a tmy ho neprijali.

A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami. A my sme uvideli jeho slávu, slávu, akú má od Otca jednorodný Syn, plný milosti a pravdy. (*Jn 1, 1 – 5, 14*)

Nápis na podlahe maštale v chráme Božieho Narodenia v Bethleheme hlása: “Tu sa slovo stalo telom” (“Here the word became flesh”), čo je významom slovenského názvu Vianoce pre Narodenie Ježiša Krista.

A z toho Slova, pod južným slnovratom (viď pripojený obrázok) pred 2015 rokmi sa **zrodil Ježiš, Spasiteľ ľudstva, čomu Sloveni/Slováci** (a ich česká odnož) **ako jediní na svete hovoria VIANOCE, čiže Zázrak Slova**. Zrejme tomu rozumeli lepšie než Židia v Bethleheme. (Vid'. Hromník, C.A. 2010. Vianoce: Predpovedal starodávny slovenský svet príchod Krista? *Kultúra: dvojtýždenník závislý od etiky* XIII, č. 1, 13. januára 2010, s. 12.)

Chrám južného slnovratu pri západe slnka v Moordenaars Karoo, Western Cape, Južná Afrika, Foto Dr. Cyril Hromník, 21De2011.

Prajeme veselé a požehnané Vianoce a optimizmus a radosť do Nového Roku 2016.

Dr. Cyril A. Hromník
Historian/Researcher

„Všetci by si mali uvedomiť, že sme pôvodným, autochónnym národom na svojom území. Nie podľa mýtov, ale podľa viacerých vedeckých štúdií, vrátane štúdie svetoznámeho Luigiho Cavalliho-Sforzu (*Genes, Peoples and Languages*, Nort Point Press, New York 2000), ktorá dokázateľne (DNA) potvrdzuje, že sme neodškriepiteľne jedným z najstarších/autochónnych národov Európy.“¹

Vianoce – Zázrak slova: nie naivné pochlebovanie Čechom a Nemcom! Dr. Cyril A. Hromník

Nechápem, čo motivuje Petra Mulíka uvádzať svoje poskakovanie Nemcom, Čechom a komunistom ohľadom pôvodu a významu termínu Vianoce ako analógiu k fóru o časových zabeďnencoch na lazoch.² Žeby mu chýbala historická perspektíva Slovenov pred rakúsko-uhorským vyrovnaním, alebo pred maďarským či sovietskym 'oslobodením'? Či snád' ho tam vedie jeho dejepisná výchova v rámci perspektív materialistického dejepisu doby, v ktorej chodil do školy? Len také vzdelanostné a kariérne pozadie môže vysvetliť jeho stupídnu otázku, „ako mohli [Dravidi a po nich aj starodávni Sloveni] v **predhistorických** časoch, dávno pred narodením Krista, vedieť o Vianociach?“ A čo s tým majú dočinenia Oskar Cvangrosch a Blažena Ovsená, ktorí, pokiaľ viem, sa k tejto otázke v súhlase s Hromníkom nikdy nevyslovili?

Cyrl Hromník nemá „všetkých lazníkov“ za neinformovaných, ale dejepisec, ktorý píše o „**predhistorických časoch**, dávno pred narodením Krista,“ je ozajstným nemtudom, ktorý sa len nejakým politickým zázrakom vyšplhal na stolec a na štátny plat vedúceho Historického odboru Matice slovenskej. Je však celkom možné, že Peter Mulík z lazov pochádza a tam asi „predhistorické časy“ dožívali až do nástupu vlády robotníkov a kolchozníkov pod vedením vševedúcej strany neochvejne podporovanej šíkmí družstevných dejepiscov (Mulíkových učiteľ'ov?)..., nedajúc sa napriek blahodarnosti socializmu združstevniť.

Čo však majú Vianoce spoločného s narodením Krista, ak ich názov pochádza z nemeckého *Weihnachten*“ v zmysle „Svätonoce...resp. Svätá noc?“ Doslova nič, iba že vraj takto umelecky alebo skôr umelo vykumštované Vianoce sú „veľavravným dôkazom o veľmi skorej christianizácii našich predkov zo Západu, čo vraj podporuje aj Mulíkov víťazoslávny výkrik: „Máme ho [tie nemecké Vianoce/Vánoce] len my a Česi.“ Keďže však slovenský sviatok ako aj piatok je bezpochybné starší než český sviatok a pátek, čo by bolo viedlo Nemcami obkolesených Čechov, aby prijali nemeckému *Weihnachten*

¹ DINKA, Pavol a Ladislav LYSÁK, 2015. Suverenita Slovenskej republiky – posvätný záväzok pre každú vládnú garnitúru. Rozhovor s Ladislavom Lysákom, predsedom Slovenskej ekonomickej spoločnosti – Nezávislého združenia ekonómov Slovenska, o niektorých silnejúcich čechoslovakistických tendenciách v našej spoločnosti. *Literárny týždenník*. **XXVIII**(33-34), 14. ISSN 0862-5999.

² MULÍK, Peter, 2015. Vianoce a historické sci-fi. *Slovenské národné noviny*. **30**(28-29), 11. ISSN 0862-8823.

bližší slovenský termín vianoce namiesto fonologicky vzdialeného českého *vánoce*? Nič! A čo bráni nemeckému *Weihnachten* aby bolo z časti odvodeninou a z časti prekladom nepochopeného slovenského Vianoce? Či snáď slovenskí apoštoli a vierozvestcovia Cyril a Metod nevedeli nič o Vianociach v dobe keď ešte nemecké *Weihnachten* neexistovalo? A čo slovenskí Solúnčania či Tesaloničania, ktorým sv. Pavol kázal o narodení Ježiša Krista a teda o Vianociach už v roku 51 po Kristovi, tí tiež nevedeli o Kristovom 'svätom' narodení?

A kde v Biblii sa hovorí o nejakej 'Svätej noci' Ježišovho narodenia? Nikde mimo neskôr dodanej bukolickej pohádky o pastieroch! Ved' v onú? noc Jozef a Mária len s ťažkosťou našli nocľah v stajni medzi kravami a oslami. Aká to svätá noc *Weihnachten*? Mizerná! A táto mizerná noc má byť centrálnym sviatkom svetového kresťanstva?! Ved' vtedy nikto nevedel, ani sám Jozef – Máriin snúbenec či quasi manžel, že sa v tej noci má narodiť Spasiteľ Sveta! Jedine Sloveni a ich dravidskí obchodní aj kultúrni a do určitej miery aj jazykoví partneri rozumeli, čo sa dialo a o čo išlo: o Vianoce, v tamilčine *Vijanosei*, teda o zázrak narodenia sa božského dieťaťa z Márie **Panny, bez** akéhokoľvek príčinenia sa jej prideleného ale neobcujúcého partnera Jozefa. Preto aj tento zázrak oznámili svetu nie nemeckí naslovovzatí odborníci a ich českí a slovenskí papagajovia, ba ani nie izraelskí etymológovia, ale až po nejakej dobe dravidskí mudrci G&M&B. Tí na ďalekom Východe, v *Bāratakaṇḍam*, vtedy už z časti meniacej sa na Indiu, ako jediní poznali koncept splodenia človeka z Božej moci skrz Ducha svätého a tomu zázračnému aktu hovorili *Vijanosei*, čo Sloveni, ako jediní na celom svete, uchovali v nepochybne príbuznej slovenskej forme **Vianoce**.³ Či snáď "Aniel Pána zvestoval Panne Márii a ona počala z Ducha svätého," presne vyjadrené dravido/slovenským *Vijanosei/Vianoce*, je len nemecko-českou variáciou na horno- či dolno- nemeckými a Mulíkom obdivovanými etymologickými kumštármi skorumpované *Weihnachten*? (Vraj „pôvodne *vēnocē*” potom "staro hornonemecké *wīnnachten*" ešte "v čase ...nosoviek a pred ukončením zmeny *ā* na *o*", kedy "koncové *-n* prešlo do slovenčiny (aj češtiny) normálne do *e*" atď., atď. nekonečné jazykové kotrmelce! Naozaj, nieto konca pseudo-etymologickému bláznovstvu Petra Mulíka, žeby z lazov pochádzajúceho? Vyrovná sa len etymologickým kotrmelcom (pravdepodobne) jeho učiteľa Šimona Ondruša, ktorý vraj 'vedecky' argumentoval, že Spiš obdržal svoje historické meno od "apelatívneho slova **spiška** vo význame **odrezaný, odrúbaný kúsok dreva, palička,**" a v tomto nezmysle ho podporoval aj dejepisec Homza, čo naozaj poukazuje na mizernú úroveň etymológie slovenského dejepisectva. Vraj menom Spiš, vo význame palička etc., pomenovali podtatranský svet ako prví tzv. "Slovania", zrejme niekedy v 6.- 7. storočí po tzv. sťahovaní Pripjat'skými močiarmi zablatených národov (Zablatencov) českých pohádkopiscov. A toto je úroveň slovenského dejepisectva dokonca aj v Matici slovenskej - o Slovenskej akadémii vied ani nehovoriac.

V skutočnosti, o stáročia neskôr a bez etymologických kotrmelcov, ten istý dravido/slovenský concept aj názov *Vijanosei/Vianoce*, zdedila aj muzikantská a vôbec artistická odnož Slovenov, dnes známa pod menom Čech a Češi, ktorí bez pochopenia podstaty pozmenili dravido-slovenské *Vijanosei/Vianoce* na linguisticky viac manipulovateľné *Vánoce*.

³ ZELENAYOVÁ, Eva a Cyril A. HRONNÍK, 2015. Ako jediní vieme, čo Vianoce naozaj sú: správna terminológia naučí ľudí hrdosti na seba samých. *Slovenské národné noviny*. 30(25), 4. ISSN 0862-8823.

Toľko stačí ohľadom linguistickej kvalifikácie Predsedu Historického odboru Matice slovenskej, ktorý spieval *Sojuz nerušimyj respublik svobodnych...* v základnej škole; v materialistickom pohľade na dejepis sa zdokonalil obdivom *úber* germánskej historiografie, lingvistiky a etymológie, a dnes berie plat od štátu za propagovanie českými chytrákmi Slovenom a Slovensku nadeleného dejepisu nedávnej doby. Nieto čomu sa diviť, že pre Mulíka doba pred narodením Krista bola už “prehistorická”! A z tejto pozície akademickej úbohosti a napriek doktorátu z katolíckej univerzity, Mulík zrejme Bibliu rozumie len na úrovni katechizmu. Tá istá akademická úbohosť dovoľuje administrátorovi Mulíkovi radiť mňa s doktorátom z ďaleko prestížnejšej univerzity (Syracuse U.) než je jeho medzi dejepisných amatérov a adresovať im aj mne epiteta typu “pseudohistoriografia” alebo “science fiction.”

Zázračnou podstatou Vianoc nebolo Ježišovo narodenie, o ktorom nikto mimo mudrcov z ďalekej Indie nič nevedel, ale beztelesné počatie Ježiša Krista v lone Márie Panny z Ducha svätého. A tomu zázraku, pomenovanému presne a neomylné dravido/slovenským termínom *Vijanosei/Vianoce*, rozumeli len dravidskí učitelia a ich slovenskí nasledovníci. Všetko ostatné ohľadom českých *Vánoc* a nemeckých *Weihnachten* je len spopularizovaným tláchaním Mulíkovi podobných historických nedoukov, ktoré eventuálne vyplodilo americko-ruského Deduška Moroza a tým prakticky vymazalo samotnú podstatu Kresťanstva. Nakoniec, kde je historicky aj akademicky spoľahlivá kniha Petra Mulíka, v ktorej dokázal, že prehistorická doba trvala až do doby pred narodením Krista Pána a že Sloveni aj im príbuzné zablatené národy spadli z neba či vynorili sa z Pripjat'ských močiarov až v dobe českého pohádkového *stěhování národů*?

Vo všetkých jazykoch známa nemecká pesnička *Stille Nacht, heilige Nacht*, skomponovaná pred necelými dvesto rokmi, nie je ničím iným než romantickým snom modernej doby a uspávkou na štátom platenej stoličke podriekávajúcich dejepisných nedoukov.

„Podľa povestí, ktoré po stáročia „potichu volajú“, vraj –

*„že z toho kraja kljatbu ten odvalí
ktorí takovú zaspieva pesničku,
práve keď slnce zdvihne svú hlavičku,
jakú pred tisíc tam rokmi spievali.*

*Noc ešte tmavá – pieseň pevca hučí,
ale zakljati kraj len ticho mlčí.“⁴*

⁴ FORDINÁLOVÁ, Eva, 2015. *Otec a syn národa*. Skalica: Záhorské múzeum. s. 72-73. ISBN 978-80-85446-83-8.

*

Zaujímavosťou je, že podobne ako nedávne príležitostné verše Mons. **Jozefa Tótha Objaviteľ**, venované Cyrilovi Hromníkovovi dokladujú:

„ *A hľa, prišiel objaviteľ, / prorok / a jeho hlas znie s' a sólo, / sólo veľpiesne o našom počiatku* “ i verše Jána Kalinčiaka Velebnému otcovi Slovákov Jánovi Hollému z roku 1843 „**potichu volajú a predvídajú**“ objavy - odborné podloženie starobylosti Slovenov/ Slovákov doktorom C. A. Hromníkom. Do kontextu preto pridávame celé znenie básní:⁵

Ján Kalinčiak

Velebnému otcovi Slovákov Jánovi Hollému na deň jeho mena 24. júna 1843⁶

*Tiché doliny pod Tatrami ležia,
Váh ich trúchlivý smutne pretekáva,
vlnami, čo preč do cudziny bežia,
často si chudák žiaľno pošeptáva.
Žiaľno si šepce, že tie pekné kraje,
ktoré vo svojom on behu bozkáva,
zakliate stoja a že jejich háje,
preč bežiac, ešte zakliate necháva.*

*Zakliate ony sú už viac století,
zámky hrdinov, mestá, hory, ľudia —
Kedy spasenie, kedy im doletí?
Kedy sa zo sna tvrdého prebudia?
Darmo sa pýtať, nik ti neodpovie —
bo kto sa z ľudí o tom ľahko dozvie?*

*Ale jak strážni na hroboch duchovia
povesti nad tým krajom sa vznášajú,
ony sa zjaviť tajomstvo hotovia,
ony jediné ho vo svete znajú.*

*Povesti tieto z doliny do hájov,
z hájov zas ďalej do hôr utekajú,
tam si na lístky stromov posadajú,
i rozprávajú si na tisíc bájov.
Vietor zahučí, lístky sa striasajú
a z nich povesti potichu volajú:
„Že z toho kraja kliatbu ten odvalí,
ktorý takovú zaspieva pesničku,
práve keď slnce zdvihne svú hlavičku,*

⁵ pozn. Elena Kaplanová, Považská knižnica v Považskej Bystrici

⁶ NOGE, Július, 1975. *Kalinčiak II*. Bratislava: Tatran, s. 262-264.

akú pred tisíc tam rokmi spievali. “

*Šťastlivá matka, čo syna porodí,
ktorý tie kraje z kliatby vyslobodí! —*

*Slniečko vyšlo, slniečko zachádza,
deň za dňom beží ako okamženia:
Ale nik kraj ten z kliatby nevyvádza,
nespieva pieseň nik vyslobodenia.
Váh ustavične bôlným šumom hučí,
zrána nezaspí, nestíchne zvečera,
on sa v svém šumu nikdy nezamlčí,
len keď v cudzine d'aleko umiera.*

*Lež spev ten, k jeho najväčšej bolesti,
nechce tým krajom spasenia priniesti —
Ale už vstali i mnohí mužovia,
bystrí šuhajci i vážni starcovia,
každý chce spevom zrútiť kliatby jarmo —
oni spievajú — ale všetko darmo.*

*Jeden zavčasu zdvihol svojich hlasov,
do rána zhynul, spevy sa stratili,
tamten zas zaspal i ráno prepásol,
a sny mu oči naveky prikryli,
tamten zas spieval, ale jeho hlasy
nešumeli tak ako v dávne časy —
Nik viac nespieva — čas pomaly plynie,
a kraj zakliaty v svojej kliatbe hynie.
Aj, čo to za blesk, čo sem v noci kráča:
Aj, to sem ide človečia postava,
ona to okom svým vôkol otáča,
a odtiaľ žiara čarovná povstáva.
Zrak ten prenikne tajomstvá vekov
a piesne hlas ten, čo jej z prsú tiekol,
tak smutne šumí, tak smutne žaluje,
jak keď si vetrik po hroboch poduje.
Iste tá pieseň, iste tieto hlasy,
iste ten spevec tieto kraje spasí.*

*Noc ešte tmavá — pieseň spevca hučí,
ale zakliaty kraj len ticho mlčí —
Strach poznať možno už v spevcovom hlasu,
lebo sa nazdá, že prišiel zavčasu.
Čas d'alej beží — sila mu upadá —
a predsa spieva, až len pokiaľ vláda.*

*A vtom spoza hôr slnce sa vytiahlo,
svým okom vážnym na spevca pohliadlo,
potom nad krajom vážne si zastalo
a naň sa dlho a dlho dívalo.*

*Spevec zatrúbil — slnce zablyštalo,
na krajne praskli okovy zakliatia,
všetko zas z hrobu k životu povstalo,
objímajú sa dávno mŕtvi bratia.*

*Všetko sa hrnie k divnému spevcovi,
Jak malé dietky k dobrému otcovi —
A zo všetkých strán vo šumiacom plesu
hlasy vďačnosti sa k otcovi nesú:*

*„Vďaka ti, otče, žes' pieseň zaspieval
jak víchor silnú, ako vetrik hravú,
žes' nás v zakliatí svojou láskou zhrieval,
žes' nám ukázal k žitiu cestu pravú.
Však nechceš striebro, nechceš ani zlato,
nechže ti pán boh sám odplatí za to,
nech ti z nás, tvojich dietok, potešenia
dožiť a potom dá večné spasenia.“*

Jozef Tóth

Objaviteľ

/K životnému jubileu Dr. Cyrilovi A. HROMNÍKOVI⁷

*Tak sa zdalo, že sme skiad'si prišli,
že sme tu nikdy neboli,
a že len čosi pred Cyrilom, Metodom
nás tu na krídlach
priniesli sokoly!
A že všetko, čo tu máme,
to nie je naše,
to sme len biedni prebrali
a nebol to náš génus,
čo staval mestá, cesty i valaly!
A hľa, prišiel objaviteľ,*

⁷ KAPLANOVÁ, Elena, 2012. Fenomén: historik Cyril A. Hromník. *Slovensko*. XXXIV(3), 18-19. ISSN 0231-7303.

*prorok
a jeho hlas znie sťa sólo,
sólo veľpiesne o našom počiatku
a nespieva o tom, čo s nami je a čo bude,
lež spieva o tom, čo bolo!
Čo bolo, kedy a kde!
Ten refrén sa v piesni natíska !
Bože, odkiaľ sme a kto sme
a kde je naša kolíska!
A sme tí istí, čo sme boli,
i keď do cesta prskla hrstka soli,
tisícročia pred príchodom,
pred príchodom Ježišovým
tu Sloveni, bratia boli!
A ako stĺpy a značky toho
sú názvy hôr, riek i polí
i viera v jedného Boha
i bratstvo a láska
tu ako večné svetlo
horí, horí!*

*A ten prorok, objaviteľ,
je tu a jeden z nás,
nuž, Sloveni,
pomodlime sa s ním Otče náš.
A za objav postavme mu
pomník,
veď on je objaviteľ,
on je prorok,
jubilant Cyril. A. Hromník!
Objavil nás celkom, celých,
naš rub i naše líce.
Pozdravuje ho preto celé Slovensko,
všetci Sloveni
i rodné Hrabušice!*